

LA MALEDICCIÓ DE LA CARN

Va obrir els ulls lentament, el cap li donava voltes i sentia com cada una de les seves extremitats passava com si fos una roca sota l'aigua, fins i tot una cosa tan senzilla com aixecar-se va suposar tot un repte, especialment quan es va adonar que les seves cames, mullades i plenes de ferides no paraven de tremolar. Un cop en peu va fer un parell de voltes, no reconeixia el lloc i els únics elements familiars eren les restes del seu vaixell que flotaven prop de la platja. La sorra sota els seus peus era d'un estrany color negre que mai havia vist abans, l'aigua del mar tot i moure's amb calma estava enterbolida i no el deixava veure gaire més enllà dels primers metres de costa. Sense més opcions va decidir que l'única solució seria caminar cap a l'interior de l'illa amb l'esperança de trobar civilització i poder tornar a casa. Va caminar durant hores, a poc a poc la sorra desapareixia i s'anava convertint en un prat inhòspit d'herba moribunda sense cap senyal de vida visible. Els pocs arbres que havia trobat estaven completament secs i morts, cap animal es movia per aquella zona, ni tan sols era capaç de veure o d'escoltar a les gavines cada vegada que aixecava el cap al cel. L'únic que acompanya al jove i solitari Greumd era un cel gris cobert de núvols amenaçant que tapaven el sol per complet. Els seus ulls es van il·luminar plens d'esperança quan després de cinc hores caminant va poder veure a la distància la silueta d'uns edificis i el que semblaven ser camps de conreu. Va començar a córrer sense parar, al principi no va ser capaç de veure-ho, però a mesura que s'apropava al poble la terra anava morint es tornava seca mentre que gradualment adquiria una coloració antinatural que oscil·lava entre el grana i el lila de manera quasi imperceptible. Els camps de conreu estaven completament morts, infestats per llagostes que s'havien reproduït sense límits i havien arrasat amb els cultius, quan es va fixar va notar que eren molt més grans i que la majoria expulsaven per l'abdomen cucs eixuts i estirats similars a fils que queien a terra i es retorçaven mentre s'enterraven. Un home que va veure a en Greumd s'hi va apropar.

—Vostè és un estranger, veritat? —la seva veu era aspra i forçada com si s'esforcés molt per emetre un so i això li resultés dolorós.

Per la veu en Greumd intuïa que es tractava d'un home ancià, ja que la veritat era que no podia veure quasi res de l'home, es cobria el cos amb roba llarga i gruixuda que estava trencada i fins i tot tapava

amb una bufanda la part inferior de la cara. Només es podien veure els seus ulls que tenien una tonalitat verdosa molt tènue i estaven inflamats.

—Sí, el meu vaixell ha naufragat. M'agradaria tornar a casa, coneix algun pescador o mariner que em pugui ajudar? —va retrocedir uns passos mentre mirava tímidament cap a un costat intentant ignorar la fètida olor que desprenia el desconegut.

—Pescadors no hi ha aquí, vivim dels nostres cultius, l'aigua no és bona, encara menys les fastigoses criatures que hi viuen allà. Però pot ser al centre hi trobaràs algú que et pugui vendre materials per construir una barca. Aquí als afores no hi trobaràs res. T'acompanyo si vols.

En Greumd va assentir amb el cap més per què se sentia forçat que per cap altra cosa, aquell home tot i semblar fràgil semblava desprendre una aura que inquietava al jove mariner.

L'ancià que no semblava que s'anés a presentar va començar a caminar. Arrossegava els peus amb cada pas d'una manera que resultava lenta i molt incòmode de presenciar, en Greumd amb el rostre arrugat del fàstic veia com el turmell de l'home es torçava i després tornava a la seva posició original cada cop que aixecava el peu de terra amb un terrible cruixir dels ossos. Les cases dels afores, construïdes en pedra, estaven gairebé consumides per una espècie d'arrels de color lila que sortien del terra i s'aferraven amb força a les parets tot i que també s'estenien per qualsevol altra superfície com una espècie invasora de planta. De tant en tant les trepitjava i podia notar com aquelles arrels se sentien com carn sota tancar els ulls amb força i va apretar les dents sentint com un calfred li recorria tota l'esquena.

—Què és això que surt del terra senyor? —va preguntar amb veu tremolosa

—Les arrels de la nostra fe jove estranger. El nostre Senyor omple les nostres terres i cossos amb el do de la fertilitat.

En Greumd va veure com els ulls infectats de l'home giraven dins les conques de maneres impossibles, retorçant-se en espirals sense control, taques negres a l'escleròtica formaven patrons inquietants i hipnotitzants que recordaven a les bresques dels ruscs d'abelles. El jove va caure a terra paralitzat sense ser capaç d'apartar la mirada d'aquells ulls que semblaven tenir vida pròpia.

—Els teus ulls! — va exclamar intentant retrocedir — Els teus ulls!

—Ah si, els meus ulls —el vell parlava amb una calma que resultava encara més inquietant —No et preocupis és normal —l'home va començar a rascar el seu globus ocular amb les puntes de les seves ungles que eren llargues i estaven plenes de terra i fongs —Ja em preguntava quan les benediccions del Senyor es despertarien.

—Benediccions? Has d'anar a un hospital — tancava els ulls amb força i apretava les dents, la simple visió d'aquella cara li provocava unes terribles arcades que notava com si el seu estómac intentés escapar del seu cos. Tan centrat estava en la repugnància que no es va fixar que l'home s'apropava i l'agafava del braç.

—Vinga va, no siguis així. No siguis un mal convidat, tu...— El repic d'unes campanes el va interrompre. Va girar el cap lentament fins a un angle humanament impossible. —És l'hora de reunir-nos. A l'església et podran ajudar, com em van ajudar a mi. Vine.

En Greumd va intentar resistir-se, però va ser impossible aquell home vell i malalt tenia una força inhumana, encara que estires, és retrocés no era capaç d'aconseguir que aquella cosa amb aspecte humà el deixes anar. Mentrestant els habitants del poble sortien de les seves cases amb el so de les campanes, caminaven lentament atrets com mosques a la putrefacció. Els carrers a poc a poc es feien amples fins a deixar pas a una enorme plaça sanguinosa i humida completament devorada per aquelles extensions carnes, la vegetació havia desaparegut per donar pas a diverses colònies de creixements tumorals que s'inflaven amb aire per després expulsar núvols d'espores. Al centre de tot s'alçava una obscenitat de carn bategant i putrefacta a la qual havien modelat per simular l'estructura d'una església, en Greumd podia distingir fàcilment rostres humans impresos en aquelles parets que vomitaven sense parar una espessa substància verdosa. A les portes hi havia un grup de figures que a diferència de la resta, eren les úniques que vestien de blanc, amb llargs vestits i vels que no deixaven veure els seus cossos a més de portar sobre el cap corones de llaurer fetes d'or i ossos. Una d'aquelles figures va aturar a l'home que arrossegava a en Greumd i es va dirigir a ell.

—Un pobre estranger perdut. Deixa'l, nosaltres l'ajudarem.

L'home el va deixar anar i la persona de blanc el va ajudar a aixecar-se

—Entenc la por que sents, la nostra fe i el nostre poble pot resultar estrany per a vosaltres. Però no et preocupis. Aquí t'ajudarem. —va dir la persona misteriosa de manera calmada i fins a cert punt reconfortant.

—Com que estrany! Això és una bogeria! Això ha de ser un malson, no és possible! —cridava i reia desesperadament intentant processar el que passava, però la figura va tapar-li la boca amb la mà i les larves que excretaven les ferides del seu palmell van començar a infestar els seus llavis.

—T'ajudarem a trobar el camí i aniràs a casa. Vine.

Amb calma el va portar a l'interior de l'església de carn on els fidels ja esperaven asseguts sobre bancs fets de cartílag el sermó del dia. Ell ja no es resistia, i es deixava portar mentre caminava amb la mirada perduda. No es va fixar en les estàtues amb els ventres inflats que rebentaven en milers de cucs, els mateixos que infestaven les llagostes en els camps. Tampoc va veure com els assistents bevien animats aquella mateixa substància que vomitaven les cares de l'edifici o com els ous que deformaven els seus cranis feien eclosió i donaven vida a retorçats insectes desconeguts. El va portar cap a unes escales, a mesura que descendien els batecs de la carn es tornaven més intensos fins al punt que en Greumd començava a sentir-los com propis d'alguna manera inquietant això el relaxava i el feia sentir càlid com si estigués a casa seva, per un moment va somriure i voluntàriament va continuar caminant. Finalment, van acabar davant una gran porta de fusta putrefacta que l'acompanyant d'en Greumd va obrir lentament. En aquell instant ho va comprendre, tot, la magnificència impura d'allò que tenia just davant li va permetre entendre-ho tot notava petits cops a la superfície del seu crani, violentes urpes que trinxaven la seva consciència. Aquella cosa en la seva fosca forma gargantuesca i deformada era divinitat. Era un ésser de proporcions paquidèrmiques difícilment humana, el greix se li acumulava de manera excessiva en els infinits plecs de la seva panxa parasitada mentre que el seu rostre sense coll es fonia amb els seus pits. Completament incapaç de moure's amb aquelles ridícules extremitats mòrbides i obscenes utilitzava les seves tres llengües, que eren absurdament llargues, per inspeccionar i agafar tot allò que s'apropava. Els seus ulls havien caigut de les conques i s'estiraven antinaturalment uns quants metres movent-se com tentacles amb vida pròpia mentre creaven intensos patrons de colors i formes hexagonals. Quan la divinitat va veure en Greumd va somriure i els milers d'ous que penjaven de les seves genives negres desproveïdes de dents van fer eclosió, els seus

mugrons van començar a expulsar aquell líquid verd viscos com la mel i les extensions carnosos que sortien de sota les seves ungles van començar a reptar cap al noi. En Greund va somriure i va fer un pas cap endavant sentit com d'alguna manera les preocupacions de la seva ment desapareixien a poc a poc. Els ulls d'aquella magnífica monstruositat el van abraçar lentament omplint la seva roba d'aquella fètida viscositat tan enganxosa com la mel i elevant-lo del terra. Se sentia benvingut, se sentia còmode, se sentia a casa i estimat. Amb un brusc moviment la criatura se'l va emportar dins la seva boca flàccida mancada de mandíbula i en pocs segons el va devorar. El seu estómac inflat es va retorçar amb violentes deformitats per uns instants fins i tot semblava que explotaria en qualsevol moment, però no va ser així. Aquell ventre es va obrir per la meitat mostrar una columna de centenars de dents afilades i va vomitar al jove a terra. El seu cos havia mutat, la seva columna vertebral havia destrossat la seva esquena i havia quedat deformada per terribles tumors, la seva pell queia a trossos i les seves dents eren consumides per escarabats que emergien de la seva gola. S'arrossegava amb un sol braç mentre reia i repetia sense parar

—Lloada sigui la fertilitat de Gür'lhak agraeixo el regal del nostre Senyor.